

Cesty k Šumavě

Skutečná tajemství se skrývají v lidských srdcích. I o tom vypráví právě vydaná kniha *Cesty k Šumavě*. Básník Ondřej Fibich je vyhledal při svém putování, které by se dalo nazvat „cestou necestou“. Šumava se dá číst různými způsoby a pochopit jedině láskou. Láska v tomto případě však znamená spíše péči a úctu. Život v našem století, zahlceném stroji a přístroji, potřebuje vyvážit duchovním přístupem, návratem k přírodní podstatě našeho bytí a k vytváření nových vlastností pro bezprostřední komunikaci se vším živoucím. Usedněme tedy k této knížce jako ke stolu, jehož nohy tvoří tradice, osobní tvořivost, schopnost se vnitřně vyvíjet a také odpovědnost vůči budoucímu. A k tomu vám jistě dopomohou i tajemné ilustrace Petra Štěpána a fotografická zátiší Ivany Řandové. Více se můžete dozvědět na www.cestyksamave.cz. Křest knihy proběhne v srpnu při pouti v Kašperských Horách. Uvádíme zde další ukázkou z této nevšední publikace.

T jako tempus čili čas

Vše, co konáme, je obsažen čas a my jsme vždy v čase. Stále se k němu vztahujeme v době minulé, přítomné i budoucí. Stárnutí překonává všechny bariéry a týká se i naší posmrtné matérie. Fascinace lidskými pozůstatky a jejich případné uctívání je tu s námi od dob paleolitu. U nás tento fenomén dobře vyjadřují křesťanské kostnice. Proslulá je ta ve Křtínách. Poměrně nedávno tam byla objevena hrobka s množstvím lebek. Dvanáct z nich bylo pomalováno laurem a majuskulou písmena T. Toto písmeno, v hebrejštině zvané tau, má starobylou symboliku. Prorok Ezechiél pravil, že ti, kdož budou tímto znamením označeni, budou spaseni. Těčko má navíc tvar poutnické hole svatotomášské. Nejstarší takto označené lidské pozůstatky pocházejí z Horních Rakous a jsou datovány do sedmnáctého století.

Ach, baroko, no jistě! Avšak tento symbol vede časem mnohem hlouběji.

Narazil jsem na podivuhodný zápis Karla Němce, horažďovického historika. Jemu se kdysi svěřil průvodce po hradu Rabí. Byl čas první republiky a o hrad pečoval spolek vlastivědných nadšenců a ti se snažili dát vzácnou ruinu do relativního pořádku. K tomuto účelu sloužilo i vstupné. Správce a průvodce v jednom byl potěšen, když ho vyhledala početná skupina pánů z Prahy. Po opatrném oškubání mu prozradili, že jsou spířististé a na jedné seanci vyvolali ducha Žižkova druha Mikuláše z Púchova. Sdělil jim, že se na Rabí nalézají kosti významné husitské osobnosti.

Měli s sebou přesné údaje, kde se má kopat. Po dlouhém smlouvání se dali do výkopu. Sonda mířila pod patou paláce

stále hlouběji, až se narazilo na vápencové podloží, které na ně čekalo v sedmnácti metrech. Když dno rozšířili, byli naprosto šokováni. Před jejich zraky se objevil vytesaný kamenný výklenek a v něm červenou hlinkou namalované obrovské písmeno T. Jinak byla nika prázdná. Rychle zaházeli jámu, která vypadala spíše jako nadějný počátek dolu, a v tichosti se rozešli.

Dodnes nevíme, kdo tam byl údajně pohřben a pak jinam vyzdvížen. Můj jasnozrak říká, že šlo o tzv. základní kámen hradu a písmeno T znamenalo, že čas – tempus nebude mít nad touto pevností moci. Opak je pravdou, jak svědčí rabské trosky. Bylo to znamení, které se nenaplnilo a dodnes zůstává skryto pod nánosem rozbořených zdí.

■ Ondřej Fibich

